

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

การณัลักษณะเป็นลักษณะทางไวยากรณ์ที่สำคัญลักษณะหนึ่งในภาษาเมียนที่ใช้แสดงลักษณะของเหตุการณ์หนึ่ง ๆ ว่ามีขอบเขตหรือไร้ขอบเขต ถ้าผู้พุดมองเหตุการณ์นั้นอย่างมีขอบเขตของเวลาที่แน่ชัดคือ มีทั้งตอนเริ่มต้น ตอนกลาง และตอนจบครบบริบูรณ์ เรียกว่า การณัลักษณะสมบูรณ์ แต่ถ้าผู้พุดมองเหตุการณ์นั้นอย่างไร้ขอบเขตของเวลาคือไม่เห็นขอบเขตของเหตุการณ์หรือมองเห็นเฉพาะตอนกลางของเหตุการณ์เท่านั้น จะเรียกว่า การณัลักษณะไม่สมบูรณ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ เพื่อจำแนกประเภทของการณัลักษณะและจัดประเภททางไวยากรณ์ของรูปแสดงการณัลักษณะในภาษาเมียน โดยมีสมมุติฐานคือ ภาษาเมียนมีการณัลักษณะที่เป็นระบบ สามารถอธิบายได้ทั้งในด้านความหมายและการแสดงด้วยคำไวยากรณ์หรือกลวิธีทางไวยากรณ์

สำหรับขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ จะศึกษาการณัลักษณะที่ปรากฏในข้อมูลนิทานเมียน 5 เรื่อง (ดังที่ปรากฏในภาคผนวก) ส่วนในแง่ของรูปภาษาที่ใช้แสดงการณัลักษณะนั้นก็จำกัดศึกษาประเภททางไวยากรณ์ของรูปแสดงการณัลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับคำกริยาเท่านั้น ซึ่งได้แก่ คำช่วยกริยา และกลวิธีทางไวยากรณ์ซึ่งประกอบด้วยคำกริยา และการเรียงกริยา ทั้งนี้เพื่อแสดงการณัลักษณะประเภทต่าง ๆ

เมื่อพิจารณการณัลักษณะที่ปรากฏในข้อมูลนิทานภาษาเมียนแล้ว สรุปได้ว่า ภาษาเมียนมีการณัลักษณะใหญ่ ๆ 2 ประเภทคือ การณัลักษณะสมบูรณ์ และการณัลักษณะไม่สมบูรณ์ (ดูตารางที่ 12 ประกอบ) .

ตารางที่ 12 : แสดงผลสรุปการวิเคราะห์การผันลักษณะในภาษาเมี่ยน

ประเภทของการผันลักษณะ		ประเภททางไวยากรณ์ของรูปแสดงการผันลักษณะ				รูปภาษาที่แสดง การผันลักษณะ
		คำช่วยกริยา		กลวิธีทางไวยากรณ์		
		คำช่วย หน้ากริยา	คำช่วย หลังกริยา	การซ้ำ กริยา	การเรียง กริยา	
การผันลักษณะสมบูรณ์	การผันลักษณะดับพจน์	x				viət4
	การผันลักษณะลุล่วง		x		x	liv6 มี miŋ3 "ไป" เป็นคำกริยารอง
	การผันลักษณะประสพการณ์		x		x	มี ta:ɟ3 "มา" เป็นคำกริยารอง tɕiə5
การผันลักษณะไม่สมบูรณ์	การผันลักษณะเกิดซ้ำ			x		ซ้ำรูปกริยาเดิม
	การผันลักษณะกำลัง		x			tɕiən4
	คำเนิ่นอยู่ การผันลักษณะทรง สภาพ		x			tɕiən4
	การผันลักษณะคำเนิ่น อยู่		x		x	kwə:1 ซ้ำรูปกริยาเดิม
	การผันลักษณะคงเดิม	x				tshwə:2
		x				kc:ŋ3

การณัลักษณะสมบูรณ์

การณัลักษณะสมบูรณ์ จะสื่อลักษณะของเหตุการณ์ซึ่งผู้พูดมองว่าเหตุการณ์นั้นมีความสมบูรณ์ภายในขอบเขตของเวลาที่แน่ชัด นั่นคือ มีตอนเริ่มต้น ตอนกลาง และตอนจบครบบริบูรณ์ การณัลักษณะประเภทนี้มี 3 ชนิด คือ

1) การณัลักษณะจับพลัน หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็สิ้นสุดลงโดยทันทีทันใดหรือโดยปัจจุบันทันด่วน การณัลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหน้ากริยา *วื้อ๓4* และมักเกิดกับคำกริยาประเภทจับพลันกริยา

2) การณัลักษณะลุล่วง หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่ลุล่วงหรือเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว การณัลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหลังกริยา *ลิว๖* หรือแสดงด้วยกลวิธีทางไวยากรณ์วิธีหนึ่ง คือ การเรียงกริยา ซึ่งมี *นิง๓* "ไป" หรือ *๓ะจ๓* "มา" ปรากฏเป็นคำกริยารองในโครงสร้างวลีหลายกริยา โดยมีโครงสร้างดังนี้

- คำกริยาหรือกริยาลี + คำกริยารอง *นิง๓* "ไป" } แสดงการณัลักษณะลุล่วง
- คำกริยาหรือกริยาลี + คำกริยารอง *๓ะจ๓* "มา" }

3) การณัลักษณะประสพการณ์ หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ซึ่งแสดงประสพการณ์ที่เกิดขึ้นและผ่านพ้นไปแล้วอย่างน้อยครั้งหนึ่งในอดีต การณัลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหลังกริยา *๓ะอิ๖5*

การณัลักษณะไม่สมบูรณ์

การณัลักษณะไม่สมบูรณ์ จะสื่อลักษณะของเหตุการณ์หนึ่งซึ่งผู้พูดมองสภาพของเหตุการณ์ภายในขอบเขตของเวลา โดยที่ผู้พูดมองไม่เห็นขอบเขตของเวลา คือมองเห็นเฉพาะตอนกลางของเหตุการณ์เท่านั้น การณัลักษณะประเภทนี้มี 2 ชนิด คือ

1) การณัลักษณะเกิดซ้ำ หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดซ้ำหลายครั้งติดต่อกันไป โดยมีช่วงเวลาในการเกิดที่ไม่ติดเชื่อ การณัลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยกลวิธีทางไวยากรณ์วิธีหนึ่ง คือ การซ้ำกริยา

2) การณัลักษณะดำเนินต่อเนื่อง หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีอะไรบ่งชี้ว่าเหตุการณ์นั้นจะสิ้นสุดลงเมื่อไร การณัลักษณะชนิดนี้แบ่งเป็น 4 ชนิดย่อยคือ

ก) การณัลักษณะกำลังดำเนินอยู่ หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ณ เวลาใดเวลาหนึ่งซึ่งผู้พูดมองจุดแห่งเวลานั้นว่ามีสภาพหนึ่งหรือคงที่ การณัลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหลังกริยา *๓ะอิ๖๓4*

ข) การณ์ลักษณะทรงสภาพ หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่บอกสภาพหรือสภาวะ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือบอกสภาพภายนอกของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสิ่งนั้นอาจหยุดนิ่งอยู่กับที่ หรืออาจกำลังเคลื่อนที่ก็ได้ การณ์ลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหลังกริยา $tci\text{on}4$

ค) การณ์ลักษณะดำเนินอยู่ หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและดำเนินต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ในช่วงเวลาที่นานพอสมควร ซึ่งผู้พูดมองว่า เวลานั้นมีลักษณะพลวัต นั่นคือ เวลานั้นเคลื่อนหรือดำเนินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ การณ์ลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหลังกริยา $kw\text{:}1$ หรือแสดงด้วยกลวิธีทางไวยากรณ์วิธีหนึ่ง คือ การซ้ำกริยา

ง) การณ์ลักษณะคงเดิม หมายถึง ลักษณะของเหตุการณ์ที่ยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ไม่สิ้นสุด และยังคงสภาพนั้นเรื่อยมาจนถึงเวลาที่ผู้พูดกล่าวประโยค การณ์ลักษณะชนิดนี้แสดงด้วยคำช่วยหน้ากริยา $tsh\text{w}\text{:}2$ หรือ $kc\text{:}\text{w}3$

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า คำช่วยหลังกริยา $tci\text{on}4$ สามารถสื่อการณ์ลักษณะได้ 2 ชนิด คือ การณ์ลักษณะดำเนินอยู่ และการณ์ลักษณะทรงสภาพ นอกจากนี้ การซ้ำกริยาก็สามารถสื่อการณ์ลักษณะได้ 2 ชนิดเช่นกัน คือ การณ์ลักษณะเกิดซ้ำ และการณ์ลักษณะดำเนินอยู่ และเป็นที่น่าสนใจว่าการณ์ลักษณะคงเดิมนั้นสามารถแสดงด้วยคำช่วยหน้ากริยา $tsh\text{w}\text{:}2$ หรือ $kc\text{:}\text{w}3$ ได้ โดยที่ไม่มี ความแตกต่างกันในแง่ของความหมายเลย แต่ต่างกันในเรื่องของวากยสัมพันธ์หรือโครงสร้างของ ประโยค กล่าวคือ $tsh\text{w}\text{:}2$ เป็นคำซึ่งสามารถปรากฏได้ทั้งในประโยคบอกเล่าและปฏิเสธ ถ้าปรากฏ ในประโยคปฏิเสธ คำปฏิเสธจะไม่สามารถปรากฏหน้าคำนี้ได้ ส่วน $kc\text{:}\text{w}3$ เป็นคำซึ่งต้องปรากฏใน ประโยคปฏิเสธเสมอ โดยที่คำนี้จะต้องปรากฏหลังคำปฏิเสธ และอยู่หน้าคำกริยาหลักเสมอ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การซ้ำกริยาเดิมนั้น จะสื่อความหมายในแง่การซ้ำของ เหตุการณ์หรือของการกระทำ ซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดซ้ำของรูปกับการเกิดซ้ำ ของเหตุการณ์หรือของการกระทำนั้น กล่าวคือ ปรากฏการณ์ในการซ้ำของหน่วยภาษาจะสะท้อนให้เห็น ปรากฏการณ์ในการซ้ำของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลก

6.2 ข้อเสนอแนะ

6.2.1 ผู้วิจัยพบว่า นอกเหนือจากรูปภาษาที่แสดงการณ์ลักษณะซึ่งได้แก่ คำช่วยกริยา และ กลวิธีทางไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่ การซ้ำกริยาและการเรียงกริยาซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาไปแล้วนั้น ยังมีวิธีการ อื่น ๆ ที่สามารถจะแสดงการณ์ลักษณะในภาษาเมียนได้อีก เช่น การซ้ำคำเลียนเสียงธรรมชาติ การซ้ำ คำบอกเวลา การใช้คำลงท้าย การใช้วลีบอกช่วงเวลาหรือบอกความถี่ของการกระทำ เป็นต้น วิธี แสดงการณ์ลักษณะดังกล่าวน่าจะได้รับการศึกษาอย่างละเอียดต่อไป

6.2.2 ผู้วิจัยเห็นว่า ในภาษาเมียน เรื่องของการผันลักษณะประจำคำ (lexical aspect) ซึ่งแฝงอยู่ในคำหลัก เช่น คำกริยา คำวิเศษณ์ นั้นเป็นเรื่องที่น่าจะศึกษากันอย่างละเอียด และลึกซึ้งต่อไป

6.2.3 ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ภาษาเมียนมีการใช้คำลงท้ายเพื่อสื่อความหมายในแง่ต่าง ๆ เช่น แสดงท่าทีของผู้พูด ทิศนคติของผู้พูด การผันลักษณะ เป็นต้น ดังนั้น เรื่องคำลงท้ายในภาษาเมียนนี้จึงน่าจะมีการศึกษาต่อไป

6.2.4 การใช้โครงสร้างวลีหลายกริยานับว่าเป็นลักษณะเด่นลักษณะหนึ่งของภาษาเมียน ซึ่งสมควรที่จะได้ทำการศึกษาอย่างลึกซึ้งและเป็นระบบ

6.2.5 ผู้วิจัยเห็นว่า การศึกษาโครงสร้างประโยคในภาษาเมียน ซึ่งได้แก่ นามวลี กริยาวลี และบุพบทวลีนั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างซับซ้อน และน่าศึกษาอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะจะทำให้เข้าใจและเรียนรู้ภาษาเมียนได้เร็วยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในการสื่อสารกับคนเมียนอื่นจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างคนต่างกลุ่มชาติพันธุ์กัน

6.2.6 นอกจากการศึกษาการผันลักษณะในภาษาเมียนแล้ว การศึกษาการผันลักษณะในภาษาอื่น ๆ ก็น่าจะได้รับการศึกษาต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้และเข้าใจภาษาต่าง ๆ เหล่านั้นได้เร็วและดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ในการศึกษาเปรียบเทียบและ/หรือเปรียบต่างกับภาษาอื่น ๆ ในแง่ของการผันลักษณะได้อีกด้วย